

Szénbányászok rekordja

A visontai Thorez külfejtési bányüzem dolgozói, az idei bányásznap tiszteletére, a magyar bányáiparban rekordnak számító teljesítményeket értek el. A külszíni fejtésnél egyik legfontosabb feladat a szénmezőt takaró vastag földréteg eltávolítása. Ezt a műveletet jelenleg két óriási marótárcsás kotrógép végzi. Ilyen nagyméretű bányagépek egyedül Visontán dolgoznak hazánkban. Kapacitásuk maximális kihasználásával augusztusban naponta átlagosan 60 000 köb-

méter földet távolítottak el a szénmezőről. Ez a teljesítmény egyben azt is bizonyítja, hogy a Német Demokratikus Köztársaságban gyártott óriási gépek a Mátra földtani viszonyai között is kiválóan alkalmazhatók. A visontai bányászok a földmunkával párhuzamosan maradéktalanul helytálltak a széntermelésben is. Augusztusban naponta 20 ezer tonna fűtőanyagot szolgáltatott a szénmezős Gaszarin hőerőmű részére. (MTI)

Cipők öszre, telre

Felkészültek az őszi-téli évszak várható nagy cipővásárlási forgalmára az Alföldi Cipőgyárban is. Nagy sorozatban készítik az újmódi kánkáncsimát, a keresett női divatlábbelit, de lesz elég — ígérjük — a kőlönféle, más típusú csizmákból is. A férfiaknak főként a sportos hatású lakk félcipőket ajánlják, csatot és fűzőket egyaránt, jóval olcsóbban, mint a jelenleg kapható importtermékek.

Szeged és a „konkurrens” városok

Már közhely, hogy öszintén örülünk Szeged gyarapodásának. A többes szám — túlzás nélkül állítható — a város egész lakosságát jelenti, hiszen az iparfejlesztés, az ellátás javítása, a lakóház-építkezés, a szellemi élet gazdagodása éppúgy érdeke a varrálóknak, mint a tervezőmérnököknek. Mivel az ötvenes években alig mozdult itt valami, s a nagy semmittevő csendbe már-már belesütköztünk, nem csoda, hogy az utóbbi másfél évtized munkazaja építőkedvünket is tetézte, látásmódunkat is derűsre varázsolt. Azt mondtuk néhány évvel ezelőt, csak így tovább, illetve lehet egy kicsit jobban. A külországokba, más honi tájakra nehezebben mozduló „benszülöttek” meg egyenesen el vannak ragadtatva, ha Tarjánra. Újszegedre vagy a frissen települt ipar-negyedre tekintenek.

Most már türelmetlenebbek vagyunk. Rájöttünk, nem is olyan szedületes ütem az, amit diktálunk. Minden viszonylagos, még az építkezés láza is. Ha semmivel nem hasonlítjuk össze a magunk ügykezetét, ha innen a platanos Széchenyi térről tudomást sem veszünk arról, mit művelnek a pécsek, a győriek, még akár önteltek is lehetünk, mint a csiga, amely meg van szédülve saját gyorsaságától. Mihelyt azonban egészen közel meggyünk a konkurrens városok új lakóházaihoz, gyáraikhoz, egészségügyi, szociális és kulturális intézményeihez, s ráadásul nem resteljük sorra összevetni azokat a szegedi eredményekkel, rögtön kesernyés lesz a szánk íze. Pártunkás barátomra — aki a napokban jött meg egy kurta országnéző kirándulásról — még nyomasztóbb hatást tettek a másfél látottak. Így beszélt: „El vagyok keseredve. Miskolcon például akkora buzgalmat, annyi kezdeményezést, oly sok reális elgondolást tapasztaltam, hogy mi elbújhatunk a magunkéval. Találkoztam olyan véleményekkel, mely szerint Szeged valamiféle „arisztokra-

ta»-város, irigyeljük a nyugalmát — s bizony éreztem ebben némi maliciózus lebecsülést.” Mi sajog hát néha benünk, annak ellenére, hogy józanul számon tartjuk az úgynevezett objektív akadályokat, a „mibul Ubul?” szójárás igazságának lenyegét? Az, hogy oly lassan halad nálunk egész sor fontos munka, mint a Luca-széke, s egyelőre kilátás sincs nagyobb nekilendülésre. Itt van mindjárt az újszegedi fedett uszoda-tornacsarnok vagy kicsoda, annyit vakkolunk vele, hogy az már nevétséges. Hiába tudjuk, hogy az egész monstrum tervezési hiba folytán megsülylyedt, hiába tudjuk, hogy fedett uszodaként nem lenne gazdaságos üzemeltetni, mégis bosszankodik miatta a téli fürdőzés híveitől a pártbizottság tagjaik mindenki. Mert ugye Kecskemét itt van egy hajításnyira, állítólag a város ott sem gazdagodik meg a fedett uszoda bevételeiből, mégis tény, hogy van, s a lakosság igen elégedett vele. Miskolcon olyan nagy-szerű sportcsarnokot kanyarintottak, hogy a tévében elismeréssel nézte az ország, pedig nyilván takaros summa pénzbe került. Sőt, alighanem ráfizetéses működtetésével is eleve tisztában voltak a kezdeményezők, mégis megcsináltatták habozás nélkül, mert úgymond, a kohászoknak meg az egyetemistáknak szükségük van rá.

Szegeden? Hogy mást ne említsünk, képtelenek vagyunk tető alá hozni egy egyszerű emelet-réépítést a Batthyány utca és az Április 4. útja sarkán. Pár évig egy-két munkás piszmogott a törmelék között, amikor végre kitétek az új táblát, mely szerint 1971. augusztus 20-ra befejezik a munkát. Meg lehet nézni, hogyan váltották be az ígéretet. Sehogy. A megyei és a városi pártbizottság évek óta szorgalmazza a járási rendelőintézet felépítését, mert a városban hovatovább akkora a zsúfoltság, hogy lehetlenné válik a betegek kezelése, gyógyítása. Mégis húzódik és húzódik a „terv realizálása”, mert máshova még jobban kell a pénz. Az a mostanában sokat emlegetett beruházási feszültség is alighanem tetézi az eddigi tétovázást, hiszen az országos, illetve a népgazdasági érdekek csakugyan mindenekelőtt valók. Győri Imre Fejgyelmezett és felelősséggel című cikkében jogosan hangsúlyozta ezt, rámutatva természetesen arra is, hogy mely beruházásokat nem szabad szűkebb pátriánkban háttérbe szorítani.

De rengeteg — olykor türelmetlen — javaslat érkezik a lakosságtól is. Ezekből a többnyire jószándékú, mégis teljesíthetetlen kívánságlistákból néha kétségtelenül kiérződik olyasféle aggodalom: hátha azért nem települt ki például a ládagar még mindig az Odesz-sza-negyed továbbfejlesztésének útjából, mert a tanácsnál megfeledeknek róla. Pedig erről szó sincs. Már kifizették a kért összeget azáltal, hogy 1972 végéig kötelesek a ladások elhurcolkodni, nagyobb baj az, hogy ennek semmilyen jelét nem mutatják. Nagyon jól tudják az illetékesek más ügyekben is, hogy mit kellene csinálni, csak éppen minduntalan akadályokba ütköznek. Az Izabella-híd és a Kossuth Lajos sugárút már valószínűleg szégyene a városnak, mivel azonban a csatornázás változatlanul megoldatlan probléma, a felújítás sürgetésekor azokat fogja el legjobban az idegesség, akik felelősek érte. Rendben van, csakugyan értelmelenség és fölösleges kiadás lenne csupán ideiglenesen úgy rendezni a fontos bejáratot, hogy utána megint föl kelljen bontani végleges köz-művesítés végett. De hát mégis, mikor fogunk már hozzá az ésszerű megoldáshoz?!

Hiába, nem térhetünk ki örökké a kérdések elől. Tarjánban már sok ezer ember lük, mégis egyetlen „áruházi” pironkodik a szép házak erdejében, ahonnan csak tolongva-zsörtölődve lehet beszerezni a legszükségesebb cikkeket. Arról már nem is szabad beszélni, hogy az újszegedi Rózsa Ferenc sugárúton tíz év óta se járda, se kocsiút nincs, és rendes boltot is hiába keresnek a lakók az egész környéken. Hát valóban hiába keresünk orvossgot ezekre a fájdalmakra? Ha minduntalan úgy válaszolunk, hogy „üres konyhának bolond a gazdaszonya”, vagyis pénz nélkül tehetetlenek vagyunk, akkor aligha lépünk előbbre. Mert — tudjuk valamenynyien — nemcsak pénzünk múlnak néha a dolgok. A színház rendbehozására megvan a szükséges összeg, az épületet mégis évek óta kerülgetjük, csak annyit „bütökölünk” rajta, hogy össze ne omljon. Sok-sok fiatal házasság összespórolt pénzzel ment bele a társasház-építkezésbe, még csodálatos türellemmel vár évek óta a beköltözésre.

Az építő munkáskéz kétségtelenül nagyon kevés Szegeden, s a feltorlódotat beruházási igények miatt egyre kevesebbnek tűnik. S mivel a reform bevezetése óta a vállalatok is ahhoz az építkezéshez fognak szívesebben, amely nagyobb nyereséggel kecsegteti őket, félo, hogy a több babramunkát igénylő megbízásoknak csak nagy kérésrel tesznek eleget. Csak hogy ez valószínűleg így van a többi megyei városban is. Győrött sem csupán a házgyár „belépésével” lendült meg a városépítés, hanem azzal, hogy közügyé tudták tenni a kitűzött cél elérését. Szegeden szintén nagyon várjuk a házgyár segítségét, jóllehet eleve tudjuk, hogy ez önmagában nem csodaszor.

A pénz és a technika mellé egyetemen szükséges lenne befogni a lakosság egészséges lokalpatriotizmusát, meg a közös érdekekért mindig mozdulni kész népi akaraterőt, találmánosságot. A gondokat sokkal jobban meg kellene osztanunk az itt élő és boldogulni kívánó dolgozók tizzeirevel, tehát az ő kimeríthetetlen energiájukat kérni a hivatalos állami cselekvéshez ráadásul.

A szomszéd réjtje mindig zöldebb — mondhatja az, aki szerint pusztá fantáziálás, vagy legalábbis rossz alvás utáni itélet az, hogy más, hasonló városok többre viszik. Bár arról lenne szó, Hanem azért mégsem ártana operatív szakemberekkel alaposan megnéznetni, mi a „titka” Pécs, Debrecen dinamikus fejlődésének. Erdemes csipkedni magunkat, már csak azért is, nehogy elaludjunk babérainkon.

F. NAGY ISTVÁN

Öt nap alatt a VVK-n:

Negyedmillió látogató

A Szovjetunió nemzeti napja — Ifjúsági hét

A Vadászati Világkiállítás első öt napján 250 500, tehát több mint negyedmillió látogató volt kíváncsi a sok érdekes látnivalóra. Szerda reggel a felhők „ablakain” kikandikáló napsugarak — akárcsak a Meteorológiai Intézet prognosztikuszai — kedvezőbb időt ígértek a világkiállítás látogatóinak, mint amilyenben kedden volt részük. E biztató jelek után tegnap a vendégek száma meghaladta a keddi, a 43 000-et.

Szerdán tartotta nemzeti napját a Szovjetunió. A gazdag, ünnepi program nyitányaként reggel a világkiállításra részt vevő vendégeket 40 tagú szovjet katonai fúvószenekar köszöntötte pattogó ritmusokkal, az orosz népi és klasszikus zene legnépszerűbb daljaival. A szovjet pavilon moxitermében ezen a napon 11 kifilmelt vetítették, a változatos természeti tájakban gazdag ország vadállományáról és vadászati mód-

szereiről. A filmek csaknem kivétel nélkül új alkotások, ősbemutatójukat a világkiállításán tartották meg. Többek között nagy sikert aratott az az ötrészes film, amely a nyirfajd, a farkas, a vízimadarak, a nyúl és a barlangi medve becsérszését, elejétését mutatta be. Dél előtt benépesült a világkiállítás esztrádszínpadának nézőtere is, amelynek vendégeit 100 tagú szovjet népitánc- és énekegyüttes szórakoztatta.

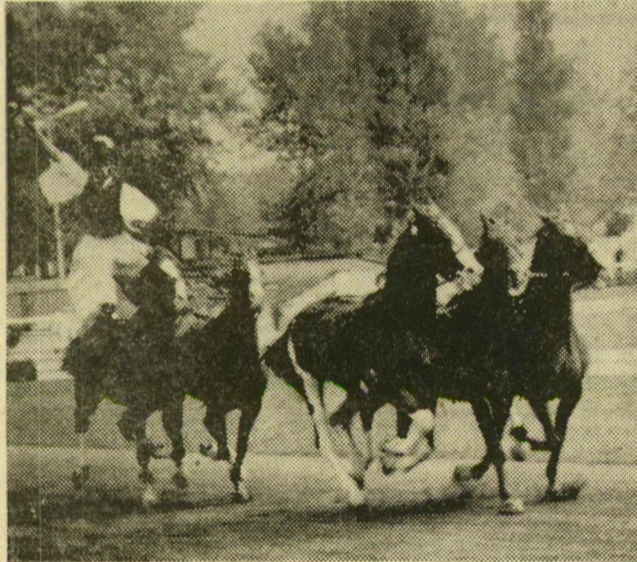
A világkiállítás szerdai napjának rangos eseményeként délután Pécsent meg-

nyílt a 11. horgász dobó-sport-világbajnokság.

A Vadászati Világkiállításán a Szovjetunió nemzeti napja alkalmából szerdán sajtótájékoztatót ismertették a szovjet szakemberek a hatalmas ország vadgazdálkodásának, vadászatanak és természetvédelmének eredményeit. A sajtótájékoztatót jelen volt dr. Várkonyi Péter államtitkár, a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatalának elnöke is.

Ivan Volovcsenko, a Szovjetunió mezőgazdasági miniszterének első helyettese, a világkiállításra érkezett szovjet küldöttség vezetője nyitotta meg a sajtótájékoztatót. Ezután Borisz Bogdanov, a szovjet kiállítás nemzeti megbízottja ismertette a Szovjetunió vadászatanak, vadvédelmének legfontosabb törekvéseit, eredményeit.

Szeptember 5. és 11. között ifjúsági hetet rendez a vadászati világkiállításán a KISZ központi bizottsága, valamint az Expressz Ifjúsági és Diák Utazási Iroda. 50 ezer fiatal várnak az ország minden részéből, útjukat könnyíti meg az utazási iroda egy- és kétnapos utak szervezésével.

Lovasbemutató

Tanácskoztak az országgyűlés bizottsági elnökei és csoportvezetői

Szerdán a Parlament góbelintermében értekezletet tartottak az országgyűlés állandó bizottságainak elnökei, a képviselőcsoportok vezetői, valamint az országgyűlés tisztségviselői. A tanácskozáson — amelyen részt vett dr. Varga Gáborné, az országgyűlés alelnöke is — dr. Beresztóczy Miklós az országgyűlés alpolnöke tájékoztatta a képviselőket a soron következő ülésszakról, a felkészülés teendőiről, majd dr. Orbán László, a művelődésügyi miniszter első helyettese szolt a parlamenti vitára „készt” ifjúsági törvénytervezet jelentőségéről.

A törvénytervezet — mondtotta egyebek között — méltán megérdemli a viták során kapott jelzót, valóban az ifjúság „alkotmányá” lesz. Szocialista államunk rendszeresen, kiemelten foglalkozik az ifjúság helyzetével, gondjaival, ezt a hangsúlyozott törődést állami intézkedések egész sora bizonyítja. Egy sereg törvénynek, jogszabálynak vannak ifjúsági vonatkozásai. A fiatal nemzedék sajátos helyzete azonban szükség-szerűen megköveteli, hogy az ifjúság jogait, kötelességeit egységbe foglalják —

erre hivatott a világviszonylatban is egyedülálló kezdeményezésnek számító, magas szintű jogszabálygyűjtemény. A törvény megalkotását sürgette az a körülmény is, hogy az ifjúság nevelésért felelős szervek munkamegosztása ma már nem felel meg a társadalmi fejlődés fokának, a létszámban is megnövekedett korosztály társadalmi súlyának, jelentőségének.

Dr. Korom Mihály igazságügyminiszter a szövetkezetekről szóló törvényjavaslatot „mutatta be” a képviselőknek. Hangsúlyozta, hogy a társadalmi fejlődés elért eredményei, a gazdasági rend reformja, illetve a szocialista demokrácia általános kibontakozása egyenértékű indokok az egységes szövetkezeti törvény megalkotásában. A párt szövetkezeti politikája aláhúzza: a szövetkezeti mozgalom nem átmeneti jellegű, ezeknek a társulásoknak a jövőben is jelentős szerepük lesz a szocializmus építésében.

A referátumok vitájában kifejtette véleményét dr. Ortutay Gyula, Sándor József, dr. Belák Sándor és dr. Pesta László országgyűlési képviselő.

Sokat tud

Új televíziócsalád a Videotonból

A székesfehérvári Videoton rádió- és televíziógyárban tizennégy év televíziós gyártási tapasztalataival alakították ki a legújabb szuper televíziós családot: az Electronokat. Már elkészítették a mintasorozatát is és felkészültek sorozatgyártásra. Nagy előnye az új készülékeknek, hogy nincsenek benne forgó és csúszó alkatrészek, hanem csak elektromosak. Így lényegesen kevesebb a hibalehetőség. A hangerősítést úgy ol-

dották meg, hogy kiküszöbölődik az adóállomás hangerő ingadozása. A készüléken UHF- és VHF-sávok egyaránt vehetőek. A hét csatornára a vétel előre programozható, a készülékek a világ bármelyik részén üzemeltethetőek. A színes adást az adóállomás körzetében fekete-fehérnek veszik. A műszakilag világszínvonalú új magyar televíziókból a negyedik neves gyárvényben tízezer darabot gyárt a Videoton.